

ဥက္ကဋ္ဌဦးစောဇေ

လှိုင့်ကန်စွန့်စားလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အောင်မင်းအောင်

မဟူရာကျောက်မျက်၊ ကျောက်စိမ်းနက်

အခန်း(၁)

ရေအောက်မှ လျှို့ဝှက်ရန်သူ

ရေအောက်သို့ ရောက်လာကတည်းက မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ဝိုက်တွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေသည် ကိုတော့ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။ ရေစူးအနက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကိုယ်ကို ငြိမ်သက်စွာထား၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ။ သို့သော်လည်း ထူးထူးခြားခြားတော့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပေ။

စိတ်ချရလောက်ပြီဆိုသောအခါမှ ရေအောက်ကြမ်းပြင်သို့ ဆက်၍ ဆင်းသည်။ ။

သူသည် ကမာကောင်များ ရှိနိုင်သော သန္တာကျောက်တန်းများ ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ ။ ကျောက်ခတ်ကျောက်တန်းများကြား၌ သူလိုချင်သော ကမာကောင်များ ခိုအောင်းနေလေ့ရှိသည်။ ။

ကမာကောင်မှာ သဘာဝအတိုင်း ကူးခတ်သွားလာနိုင်သည် မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါနေကြရာမှ ကျောက်ဆောင်ကြား ချိုင့်ဝှမ်းရှိသည့် နေရာများ ရောက်လျှင် တင်ကျန်နေခဲ့သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုထဲမှာ ကမာကောင်အများ အပြား စုဝေးရောက်ရှိနေတတ်သည်။ ။

ဥပမာ- ဝဲပြန့် ဝဲကတော့ရှိသောနေရာ၊ ရေပြန်လည်နေသည့်နေရာ

များ တွင် ရေစီးနှင့် မျောလာပါသည့် ကမာကောင်များ စုပုံနေတတ်လေသည်။ ။

ကမာကောင်ငုတ်သူများက ထိုနေရာများကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ပါမှ ရေအောက်၌ အချိန်ကြာကြာ မနေရဘဲ ကမာကောင်များများ ရနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ဘက်ယွန်းယွန်း ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်တစ်ကျော် ၌ ကျွန်းစုပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိပေသည်။ ။ ရှေးကတော့ ထိုကျွန်းစုများ တွင် လူနေသည် မရှိဘဲ ပင်လယ်အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်ရန် လေမိုးပြင်းထန်သောအချိန်မျိုးတွင် ခေတ္တဝင်ရောက်ခိုနားရာသာ အသုံးပြုလေသည်။ ။

သို့သော်လည်း လူမနေသော ကျွန်းစုများ တွင် ငှက်သိုက်နှင့် ပုလဲများ အလွယ်တကူ ရှာဖွေရရှိမှန်း သိလာသောအခါ ပင်လယ်အလုပ်သမားများ တစ်စတစ်စ ရောက်လာကြပြီး ငှက်သိုက်၊ ပုလဲနှင့် အခြားသယံဇာတပစ္စည်းများ လာရောက်ရှာဖွေကြလေသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ ကမ်းရိုးတန်းဒေသဟု ခေါ်သော အောက်ပိုင်းဒေသများသို့ အစောဆုံး ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြသူများ နီဂရစ်တိုလူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ ။

၎င်းတို့ သည် ရာမည၊ မွန်ဒေသကို ဖြတ်ကျော်၍ အထက်သို့ ဆန်တက်ကာ နေရာအနှံ့အပြားတို့ ၌ နေထိုင်သွားကြဟန် ရှိပေသည်။ ။

ထို့နောက် ဩစတေးလျှိုက် နွယ်ဝင် ဩစထရိုနီး ရှမ်းအုပ်စုဖြစ်သော ဆလုံနှင့် ဆလေးတိုင်းရင်းသားတို့ သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်ခန့်ကပင် မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းဒေသများ သို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။

ရခိုင်ကမ်းမြောင်နှင့် မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့တစ်လျှောက်တွင် မြန်မာ စာပေ၌ ဘီလူးဟု ခေါ်တွင် သော ဩစတေးလျှိုက် မျိုးနွယ်ဝင် ဩစထရိုနီး ရှမ်းများ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။ ရှေးဦးမွန်ကြီးများ ဝင်ရောက်လာသော အခါ မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့မှ နေ၍ မခုခံနိုင်သည့်အဆုံး တောင်ဘက်ပင်လယ်ရှိ ကျွန်းများ သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုမှ တစ်ဆင့် မြိတ်ဒေသနယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ ကျွန်းစုများ သို့ ရောက်ရှိ ပုန်းခိုနေထိုင်ခဲ့ကြသည် ဟု သမိုင်းမှတ်တမ်းများ ၌ ဖော်ပြထားသည်။ ။ မြိတ်မြို့၏ မြောက်ဘက်(၅၆)မိုင်အကွာရှိ ပုလောမြို့သည် ရှေးက ဘီလူးတို့ ဒေသဖြစ်၍ မူလ ယက္ခမြို့ဟု ခေါ်တွင် ခဲ့ကြောင်း မြိတ်ရာဇဝင်ကြီး၌ ဖော်ပြထားသည်။ ။

ထိုမှတ်တမ်းများ အရ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ စွာကပင် မြိတ်ကျွန်းစုများ ၌ ဆလုံများ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြရာမှ ယခုအခါ ရာသီဥတု မျှတကောင်းမွန်သော ကျွန်းများ တွင် ရွာငယ်များ သဖွယ် အစုအဝေးဖြင့် လာရောက်နေထိုင်ကြလေသည်။ ။ တနင်္သာရီကမ်းလွန်ဒေသ၌ ကျွန်းပေါင်း(၈၀၄)ကျွန်းရှိကာ ဧရိယာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း(၁၆၇၇၅.၅) ကျယ်ဝန်းလေသည်။ ။ မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့လွန်သည် နှင့် တောင်ဘက်ကမ်းမြောင်ဒေသတွင် ထင်ရှားသော ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိလေသည်။ ။

ဘီလူးကျွန်း၊ ဟင်္သာကျွန်း၊ ကုလားဂုတ်ကျွန်း၊ ကျွန်းကြီး၊ ဟိန်းဇဲကျွန်းစု၊ မောင်းမကန်ကျွန်းစု၊ လောင်းလုံဘုတ်ကျွန်းစု စသော ကမ်းမြောင်ဒေသရှိ ထင်ရှားသော လူနေကျွန်းစုကြီးများ အပြင် ထားဝယ်အင်္ဂလန်သောအခါ ပင်လယ်ကျွန်းစု အများ အပြားကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ။

မလိကျွန်း၊ မလိငယ်ကျွန်း၊ သမီးလှကျွန်း၊ တနင်္သာရီကျွန်း၊ ကတန်
ကျွန်း၊ လရောသဲတန်းကြီးကျွန်း၊ ဒုံးကျွန်း၊ စခန်းသစ်ကျွန်း၊ သိမ်ဖြူ
ကျွန်း၊ ကွမ်းသီးကျွန်း၊ ကံမော်ကျွန်း၊ တင်းတယ့်ကျွန်း၊ ပန်းထောင်ကျွန်း
၊ ဖရဲကျွန်း၊ အိုဝင်ကျွန်း၊ ကော့ရေးကျွန်း၊ ကလဲရားကျွန်း၊ လန်ပီကျွန်း၊
လာဘိုးရားကျွန်း၊ ပလောကာကျွန်းလိုကျွန်း၊ ဇာဒက်ကလေးကျွန်း၊ သူ
ဌေးကျွန်း၊ ဇာဒက်ကြီးကျွန်း၊ သံကျွန်း စသော ကျွန်းများ အပြင် အခြား
နာမည်မရှိသော ကျွန်းပေါင်းများ စွာ တို့ ရှိကြလေသည်။ ။

ထိုအထဲတွင် ပုလဲကျွန်းများ လည်း တစ်ကျွန်းအပါအဝင် ဖြစ်လေသ
ည် ။ ပုလဲကျွန်းတွင် နေထိုင်ကြသူအများ စုမှာ ရေလုပ်ငန်းဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူ များ လေသည်။ ။

ထိုပုလဲကျွန်းတွင် နီမောင်တို့ လူငယ်တစ်စု စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ကြ
သော ပုလဲလုပ်ငန်းသည် အတန်အသင့်အောင်မြင်မှုရနေသည့် လုပ်ငန်း
တစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

ထိုလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်သူမှာ နီမောင်ဖြစ်သည်။ ။ နီမောင်သည် အ
သက် ၂၅ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ကြံ့ခိုင်သန်စွန်းသော လူရွယ်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ။

၎င်းနှင့်အတူ ကျော်စွာ၊ စံသာကျော်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့ က အ
တူလက်တွဲ၍ လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ။

၎င်းတို့ အားလုံးမှာ သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်ကြပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ
လုပ်ကိုင်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ ။

နီမောင်တို့ အဖွဲ့သည် ရေလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူများ ပီပီ ပင်လယ်
လုပ်ငန်းများကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြလေသည်။ ။ ပုလဲငုတ်ခြင်း၊ ငှက်သိုက်
ခွာခြင်း အလုပ်များကို အခြားအလုပ်သမားများကို စေခိုင်းသည့်အပြင်

သူတို့ အဖွဲ့သားများကလည်း ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ။

ယခုလည်း မရဏရေလက်ကြားနှင့်နီးသော ကျွန်းဆွယ်ကွေ့ချိုင့်ထဲမှာ နီမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲ့အောင်၊ စံသာကျော်တို့ လေးယောက် ရေအောက်ဆင်းကာ ကမာကောင်များ ရှာဖွေနေကြသည်။ ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သည် အန္တရာယ်အလွန်များ သောကြောင့် အခြားအလုပ်သမားများ မလာဝံ့သော နေရာလည်း ဖြစ်၏။ ရေအောက်၌ ကြောက်စရာ ရေဘဝဲကြီးများ လည်း ပေါများ သောနေရာ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ပြင် အခြားမမြင်ရသည့် အန္တရာယ်များ လည်း ရှိပေသည်။ ။ ထိုအခြားအန္တရာယ်များက မည်သည့်အန္တရာယ် ဖြစ်သည် ကို မည်သူမှ မသိသေးသော်လည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက် ရေအောက်သို့ ဆင်းသူများက တော့ အန္တရာယ်တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခုနှင့် ကြုံကာ အသက်ဆုံးရှုံးကြရပေသည်။ ။

ယခုလည်း နီမောင်တို့ လေးယောက်မှာ ထိုရေပြင်ကို ဆင်းစကတည်းက မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မမြင်ရသော အန္တရာယ်ရှိနေသည် ဟု သတိပြုမိသော်လည်း သတိကြီးစွာထားကာ ရေအောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ။

သူတို့ လေးယောက်စလုံးတွင် နှစ်ဖက်သွား ခြောက်လက်မ ဓားမြှောင်တစ်လက်စီနှင့် ရေအောက်ပစ်မှို နှ်း သေနတ်ကဲ့သို့ ပစ်နိုင်သော ခူးလေးတစ်လက်စီနှင့် သံအချွန်ထိပ်ဖူးတပ်ထားသည့် မြားပူးများ ပါလာကြသည်။ ။

၎င်းသံထိပ်ချွန်တွင် ပင်လယ်ရေမှော်တစ်မျိုးမှ ထုတ်ယူထားသော အဆိပ်များ သုတ်ထားသေး၏။ ရေအောက်သို့ ရောက်သောအခါ လေးယောက်သား မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာစီခွဲကာ ကမာကောင်များ ရှာဖွေ

ကြလေတော့သည်။ ။

ကမာကောင်များမှာ ကျောက်စွယ်ကျောက်စွန်းနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများ ထဲ၌ အများ အပြား ရှာဖွေတွေ့ကြလေသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှ အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရသလဲဆိုမူ ထိုနေရာသည် အခြားသူများ မလာရောက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ သည် ရသမျှ ကမာကောင်များကို ကြိုးအိတ်များ ထဲသို့ ထည့်ကာ ပြန်လျှင် အပေါ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်၊ ပြန်ငုတ်လိုက်နှင့် ရှိနေကြစဉ် တစ်ကြိမ်တွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကာ အသက်ရှူကိရိယာတပ်ထားသော လူငါးယောက်တို့ သည် ရေအောက်ကျောက်ဆောင်အကွယ်မှ ထွက်လာပြီး ၎င်းတို့ လေးယောက်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ။ ရန်သူများတွင် ဓားနှင့်မှိန်းသေနတ်များ ပါကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ က အနီးကပ်လာမှ ဓားများကို အသုံးပြုပြီး အဝေးမှ မှိန်းသေနတ်များကို အားကိုး၍ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ။

သို့စေကာမူ နီမောင်တို့ တတွေမှာ မွေးကတည်းက ပင်လယ်ရေပြင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ကြသူမို့ ရေထဲ၌ ဖျံတစ်ကောင်အလား သွက်လက်လျင်မြန်ကြသူများ ဖြစ်လေရာ ရန်သူများ ၏ မြားတံများကို လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ကြပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူနှစ်ယောက်မှာ သူတို့ ပစ်သော အဆိပ်လူးမြားချက်ထိကာ သေဆုံးသွားလေရာ ကျန်သုံးယောက် မှာ ဆက်မတိုက်တော့ဘဲ မရဏရေလက်ကြားဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါမှ နီမောင်တို့ လည်း ရန်သူတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကိုပါ ယူပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ ။

‘စံသာကျော်၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့’

စက်လှေပေါ် ပြန်ရောက်ကြသောအခါ နီမောင်က မေး လိုက်လေသည် ။

‘ဘာပြောကောင်းမလဲ နီမောင်ရယ်၊ ငါ့မြားချက်မိပြီး ရန်သူတစ်ယောက် သေသွားတယ်လေ၊ ဒီရန်သူတွေက တို့ တစ်တွေကို ခါတိုင်းလူတွေလို အောက်မေ့ပြီး လာတိုက်ကြတာ ဖြစ်မယ်’ ဟု စံသာကျော်က အားရပါးရ ပြောသည် ။

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီရန်သူတွေဟာ ဒီအနားတစ်ဝိုက်က ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ ခိုနေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်ကို လာသမျှ လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတာလည်း သူတို့ တစ်တော့ လက်ချက်ဖြစ်ရမယ်’

‘ဒါဖြင့် မရဏရေလက်ကြားတစ်ဝိုက်မှာ စက်လှေတွေ သင်္ဘောတွေ ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ ဒီလူတွေ လက်ချက်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘နီးစပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အသေအချာ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ အချို့က စက်လှေတွေ သင်္ဘောတွေ မကြာခဏ ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ မရဏရေလက်ကြားကို ဝင်တာ မကြိုက်လို့ ပင်လယ်စောင့် ကတိုင်နတ်မင်းကြီးက လှည့်စားပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာလို့ လည်း ပြောကြတယ်ဟ’

‘ဒါတွေလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ နောက်ကို ဒီဖက်လာတုန်းမယ်ဆိုရင် သတိဝီရိယထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမရဏရေလက်ကြားနဲ့ နီးတဲ့ တစ်ဝိုက်မှာ တို့ မမြင်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာတယ်’

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ရေအောက်၌ သူတို့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားသော အလောင်းများကို ငမန်းများက လာရောက်စားသောက်ကြဟန် ရှိသည် ။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ သွေးကွက်ကြီးများ တက် လာပြီးနောက်
ရွက်လှေများ သဖွယ် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေသော ငမန်းတောင်များကို
အသည်းယားဖွယ်ရာ လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။ ။

ထို့နောက် နီမောင်တို့ တစ်တွေသည် စက်လှေကို မရဏ
ရေလက်ကြားဘက်မှ ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

မရဏရေလက်ကြားမှ ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်

ယခုတလော ပင်လယ်ပြင်၌ ရာသီဥတုက မကောင်းလှပေ၊ မကြာခဏ မုန်တိုင်းငယ်များ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပြီး အိမ်တစ်လုံးစာ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းစာမျှ ကြီးသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများက နေရာအနှံ့အပြား ဖုံးလွှမ်းထားလျက်ရှိလေသည်။ ။

ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းနှင့် နီးသော နေရာများ တွင် ဓားပြတ်လှိုင်းကြီးများက မာန်စွယ်ထနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

တကယ်တော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းလုံးများက အဓိက မဟုတ်ပေ။

လေသည် အဓိက ဖြစ်သည်။ ။ ရေကြောင်းထက် လေဇောင်းက ပိုထက်သည်။ ။ လေတိုက်အားပြင်းလျှင် ပြင်းသလောက် လှိုင်းပိုထန်လေ့ရှိသည်။ ။

ရေသည် လေမရှိလျှင် သာမန်လှိုင်းမျှသာ ရှိသော်လည်း လေတိုက်သောအခါ လေ၏ ပြင်းထန်အားပေါ် မူတည်၍ လှိုင်းအသွင်ပြောင်းသွားလေ့ရှိသည်။ ။

သာမန် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးအသွင်မှ ခါးပြတ်လှိုင်း၊ လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ အသွင်သို့ ပြောင်းသွားကာ အိမ်လုံးတောင်လုံးတမျှ ကြီး လာလေ့ရှိသည်။ ။

ယခုအခါ ပင်လယ်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ လေတိုက်နှုန်းသည် သာမန်မျှသာရှိသောကြောင့် လှိုင်းအိကလေးများ လောက်သာ ရှိနေပေသည်။ ။

ထိုအချိန်အခါမျိုး၊ ရာသီဥတုမျိုးတွင် ပင်လယ်ခရီးသွားသူတို့ နှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ အမှီပြုပြီး အကအသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုသူတို့ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်လာတတ်ကြလေသည်။ ။

သို့သော်လည်း လေမိုးပြင်းထန်သော ရာသီမျိုးဖြစ်သောကြောင့် အကြောင်းရှိလျှင် ဝင်ရောက်ခိုနားနိုင်သော ကျွန်းစုများ၊ ရေလက်ကြားများ နှင့် နီးသော နေရာများကို ရွေးချယ်ပြီး သွားလာကြလေသည်။ ။

ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်တကျောတွင် လူနေသောကျွန်းရော လူမနေသော ကျွန်းများ စွာ ရှိသည်။ ။ ပင်လယ်ပြင်မှာ အမှီပြု၍ ခရီးသွားလာနေကြသော စက်လှေ၊ သင်္ဘောတို့ မှာ မိုးရာသီတွင် ထိုကျွန်းများကို အမှီပြုကာ သွားလာကြရသည်။ ။

လေမိုး ပြင်းထန်သော ရာသီမျိုးတွင် ရေလက်ကြားများ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခိုနားခြင်း၊ ထိုရေလက်ကြားများ အတွင်းမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ပြုကြရလေရာ ထိုရေလက်ကြားများ ထဲမှ မရဏရေလက်ကြားလည်း တစ်နေရာ ပါဝင်လေသည်။ ။

မရဏရေလက်ကြားဟူသော အမည်မှာ ပင်လယ်အလုပ်သမားတိုင်း၊ စက်လှေသမား၊ သင်္ဘောသမားတိုင်း သိကြသောနေရာ ဖြစ်သည်။ ။

မရဏရေလက်ကြားဟူသော အမည်မှာ ၎င်း၏ မူလအမည်မဟုတ်ဘဲ ၎င်း၏ မူလအမည်မှာ မာလာကျွန်းနှင့် ကမာကျွန်းဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ။

၎င်း ကျွန်း နှစ် ကျွန်း မှာ ကြီးမားသော ကျွန်းကြီးများ ဖြစ်ကာ

သစ်တော်ကြီးများ နှင့် တောင်ကျောများ ပင် ရှိလေသည်။ ။

ထိုကျွန်းနှစ်ကျွန်းကြားမှာ ရေစီးကြောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ။ လေမိုး ပြင်းထန်သော ရက်များ ၊ မုန်တိုင်းကျနေသော အချိန်များ တွင် ပင်လယ် ခရီးသွားသူတို့ အဖို့ မာလာကျွန်းနှင့် ကမာကျွန်းနှစ်ခုကြားရှိ ရေလက်ကြားနေရာသည် ဖြတ်သန်းသွားလာရာ ခေတ္တဝင်ရောက်ခိုနား ရာ များ စွာ အသုံးဝင်လှပေသည်။ ။

ထိုရေလက်ကြားနေရာမှာ ယခုမှ အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောများ ဝင်ရောက်ခိုနား၍ စစ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ။

စစ်ဖြစ်သောအခါ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို အသုံးပြုကာ ရေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ။ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲကာလက ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့တပ်များ သည် ရခိုင်ကမ်းမြောင်းဒေသများကို ချီတက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

ထိုစစ်ပွဲကာလအတွင်း ဗြိတိသျှတို့ ၏ စစ်သင်္ဘောတစ်စင်း မရဏရေလက်ကြားတစ်ဝိုက်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ။ ပင်လယ်ပြင်၌ နစ်မြုပ်ပျက်စီးသွားလေသလားဟု ထိုနေရာအနံ့အပြားတွင် လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း အစအနမျှပင် မတွေ့ကြရတော့ပေ။

ထိုအခါ ရန်သူလေယာဉ်များက ပစ်ခတ်နစ်မြုပ်ပစ်လိုက်သလေလားဟု မှတ်ချက်ချကာ လာရောက်ပြန်သွားကြလေသည်။ ။

ထို့နောက် စစ်ပြီးကာလနောက်ပိုင်း နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ထိုအကြောင်းများက တစ်စတစ်စ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ။

ယခင်ကတော့ ထိုရေလက်ကြားနှင့် နီးသောနေရာများ တွင် ရှိသော ကျွန်းများ တွင် လူများ လာရောက်နေထိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း စစ်ပြီး ကာလ နောက်ပိုင်းတွင် ဆလုံများ နှင့် ငှက်သိုက်၊ ပုလဲရှာသူများ အချို့ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

သို့စေကာမူ ရွာများကဲ့သို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း နေထိုင်ကြခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကဗန်းလှေများကို နေအိမ်အဖြစ် အသုံးပြုကာ လှည့်လည် သွားလာနေထိုင်ကြလေသည်။ ။

လှိုင်းလေပြင်းထန်သော အချိန်များ ၌ သာ ကျွန်းပေါ်တက်၍ ယာယီ တဲများ ထိုးကာ နေထိုင်လေ့ရှိကြလေသည်။ ။

၎င်းတို့ သည် ရှာဖွေရရှိသော ပုလဲ၊ ငှက်သိုက်၊ ငါးကြီးအံဖပ်၊ ပင်လယ်မျှော၊ ပင်လယ်ကျောက်ပိုး စသည် တို့ ကို ရရှိလျှင် စုဆောင်းထားကြ လေသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာသော ကုန်သည် လှေများကို ရောင်းချကြသည်။ ။

ထိုသို့ ရောင်းချရမှာ လည်း ဈေးနှုန်းဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိဘဲ ပစ္စည်းပေး၊ ပစ္စည်းယူသဘောမျိုးဖြင့်သာ အရောင်းအဝယ်ပြုကြ လေသည်။ ။

ကုန်သည် များက ၎င်းတို့ ထံမှ ရသမျှ ပစ္စည်းများကို ယူ၍ အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါး၊ အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ပြန်ပေးရသည်။ ။

နောက်တော့ ကုန်သည် များက မိမိတို့ နေထိုင်ရာမြို့များမှ စောင့်၍ ဝယ်ယူတာထက်၊ စက်လှေများ ဖြင့် လှည့်လည်ကာ ဆလုံများ ရှိရာ အရပ်သို့ သွားရောက်ကာ ဝယ်ယူခြင်းက ကုန်ပစ္စည်း ပိုမို ရရှိသည် ကို သိကြသောအခါ သူ့ထက်ငါ လာရောက်ဝယ်ယူကြရာ ကျွန်းစုများ

တစ်ဝိုက်တွင် စက်လှေများ အဆက်မပြတ် သွားလာနေကြတော့သည်။ ။

ထိုသို့ ရှိရာမှ နွေရာသီ၊ ဆောင်းရာသီများ ၌ ပင်လယ်ပြင်များမှ အန္တရာယ်မရှိ သွားလာနိုင်သော်လည်း လေမိုးပြင်းထန်သော မိုးအခါမှာတော့ ခရီးသွားလာရာမှ ရေလက်ကြားများကို အားကိုးအားထားပြု၍ သွားလာကြရလေသည်။ ။

ရေလက်ကြားဆိုသည် မှာ ကျွန်းနှစ်ကျွန်းကြားတွင် ရှိသော ရေစီးကြောင်းများ ဖြစ်သည်။ ။ အချို့ ရေစီးကြောင်းများမှာ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ ထူ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကျဉ်း၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရေစူးမနက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ သွားလာ၍ အဆင်မပြေလှသော်လည်း မရဏရေလက်ကြားလို ကျယ်၍ ရေစူးနက်တောနေရာများကတော့ သွားလာ၍ အဆင်ပြေလှပေသည်။ ။

သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းရက်များမှာ တော့ မရဏရေလက်ကြားမှ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော စက်လှေသင်္ဘောအချို့ ပျောက်ဆုံးမှုများ ပေါ်ပေါက် လာလေသည်။ ။

လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်မိ၍ ပျက်စီးသွားတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုခုကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားသည် လားဆိုတာကိုတော့ အဖြေရှာ၍ မရကြသေးပေ။

အချို့ကတော့ ပင်လယ်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ကောင် သို့မဟုတ် ညသတ္တဝါကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော သတ္တဝါကြီးမျိုး လက်ချက်ကြောင့် ပျက်ဆီးသွားကြလေသလောဟု အမျိုးမျိုး တွေးထင်ကြလေသည်။ ။

အကယ်၍ ရေအောက်၌ ပျက်ဆီးဆုံးရှုံးသွားကြစေကာမူ အပျက်အစီး သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ခုတော့ ကျန်ခဲ့ရမည် မလွဲပေ။

ယခုတော့ မရဏရေလက်ကြားအတွင်းရော အပြင်ပါ လိုက်လံ ရှာဖွေကြသော်လည်း သဲလွန်စဆို၍ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင်မှ မတွေ့ရသောအခါ များစွာ အံ့ဩမှု ဖြစ်ကြရလေသည်။ ။

အချို့ကလည်း ဘာမြို့ဒါတြိဂံကဲ့သို့သော်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံမှ နဂါးတြိဂံကဲ့သို့သော်လည်းကောင်း၊ လေယာဉ်ပျံများ၊ သင်္ဘောကြီးများ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသလောဟု အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကာ တွေးတောကြလေသည်။ ။

ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းအရှိန်ကြောင့် လှိုင်းလုံးကြီးများ ထကြွနေလေရာ လှိုင်းမိလာသော စက်လေတစ်စင်းမှာ အပြင်လမ်းမှ ဘယ်လိုမှ သွား၍ မရတော့ မတတ်သာသည့်အဆုံး မရဏရေလက်ကြားအတွင်းသို့ မောင်းဝင် လာလေသည်။ ။ စက်လှေ၏ အမည်မှာ ‘ငွေစင်ရော်’ ဖြစ်ပြီး စက်လှေပေါ်၌ ကုန်ပစ္စည်း အပြည့်နီးပါးတင်ဆောင် လာလေသည်။ ။ ၎င်းတို့ ရေလက်ကြားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသောအချိန်မှာ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် မာလာကျွန်းနှင့် ကမာကျွန်းများ ပေါ်ရှိ သစ်တောများ၊ ကျောက်ဆောင်တောင်ကုန်းများ ပေါ်မှ အိပ်တန်းပြန် ငှက်များ အုပ်စုလိုက် ဝဲပျံနေသည် ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည် မှ လွဲပြီး အခြား ထူးထူးခြားခြားတော့ ဘာမှ မမြင်ရပေ။

စက်လှေသည် မရဏရေလက်ကြားအတွင်းသို့ ရောက်သည် နှင့် စက်ရှိန်ကို တစ်ဝက်လျော့ကြပြီး ဖြေးဖြေးမှန်မှန် မောင်းဝင်လာသည်။ ။

စက်လှေပေါ်မှာ သေနတ်များ ပါလာသောကြောင့် ထိုအထဲသို့ ရောက်လာသည် နှင့် အလုပ်သမားများက သေနတ်များကို အဆင်သင့် ကိုင်ကာ သတိဝီရိယဖြင့် လိုက်ပါလာကြလေသည်။ ။ ဆလင်ခန်းမှ တက်မကိုင်ပေးနေသည် မှာ ရေးသို့ မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်သော်လ

ည်း မသင်္ကာစရာဟူ၍ မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည် ။ နံဘေးနားမှာ ရပ်နေသော လက်ထောက်ဆလင်က အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် သင်္ဘော၏ ဝဲယာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ကြည့်ရှုနေလေသည် ။

‘အခြေအနေက ဘာထူးသလဲ

ဆလင်ကြီးက မေးလိုက်သည် ။

‘ဘာမှ မထူးခြားဘူးဆရာ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ရေကြောင်းအခြေအနေလည်း ကောင်းပုံရတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဆက်မောင်းကြတာပေါ့’ ဟု ပြောဆိုပြီး စက်လှေကုကျောက်ဆောင်များ နှင့် လွတ်ကင်းသော အလယ်ရေလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်မောင်းနှင် လာလေသည် ။

ထိုသို့ အေးအေးဆေးဆေး အခြေအနေဖြင့် မောင်းနှင်လာသော ငွေဇင်ယော် စက်လှေသည် မြစ်ကျဉ်းတစ်နေရာသို့ ရောက် လာလေတော့သည် ။

ထိုနေရာသည် သာမန်နေရာများ ထက် အနည်းငယ်ပိုကျဉ်းသောကြောင့် အလယ်ရိုးတွင် စက်လှေတစ်စင်း သွားသာရုံသာသာ ရှိလေသည် ။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တောင်ကုန်းကြီးများ ရှိပြီး ထိုတောင်ကုန်းများ ပေါ်တွင် သစ်တော သစ်ချုံများက ဖုံးအုပ်ထားလေသည် ။ ထိုနေရာသို့ ဝင်ကာနီးတွင် ဆလင်ကြီးက...

‘ဒီရေလက်ကြီးက နေရာက အတော်လေးကျဉ်းတယ်၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ လည်း တောအုပ်နဲ့ တောင်ကုန်း သင်္ဘောသားတွေ

အားလုံး လက်နက်တွေ အဆင်သင့်ပြင်ပြီး သတိဝီရိယနဲ့ နေကြ' ဟု မှာကြားလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သင်္ဘောသားများကလည်း လက်နက်များကို အဆင်သင့်ကိုင်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်ချည်မပြတ်ကြည့်ကာ လိုက်ပါလာကြလေသည်။ ။

ထိုနေရာမှ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းများ ရှိသောကြောင့် အလယ်ရေကြောင်းမှ လွဲ၍ အခြားသွားစရာ မရှိပေ။

သင်္ဘောဆလင်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ တက်မကိုင်ရတာ ပိုကောင်းစေရန်အတွက် သင်္ဘောစက်ရှိန်ကို အနည်းငယ်မြှင့်ကာ ရေကြောင်းထဲသို့ ထိုးစင်း လိုက်လေသည်။ ။

ရေလက်ကြားဖြစ်သော်လည်း ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်၌ ကျောက်ဆောင်များ ရှိသဖြင့် ရေစီးအရှိန်သိပ်မရှိသောကြောင့် အလွယ်တကူ ရောက်သွားလေတော့သည်။ ။

ထိုမြစ်ကျဉ်းမှာ အလျားတော့ သိပ်မရှည်လှပေ...

သည် ဘက်မှာ လှမ်းကြည့်လျှင် ဟိုဘက်ထိပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ။

ထိုမြစ်ဝမှ ထွက်လျှင် တစ်ဖက်ပင်လယ်ပြင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြမည် ဖြစ်သည်။ ။

ရေလက်ကြားထဲ ရောက် လာပြီး အချိန်အတော်ကြာသည် အထိတော့ ရေကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ ရော ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရော မသိကာစရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပေ။

အချိန်ကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆည်းဆာရောင်များ ပျောက်သွား

ပြီး အမှောင်ရိပ်များ သမ်းစပြုလာချေပြီ။

အေးအေးဆေးဆေး မောင်းနှင်လာသော ငွေဇင်ယော်စက်လှေသည် ရေလက်ကြားအလယ်လောက် ရောက်သောအခါ စက်လှေဝမ်းဗိုက်ကို သောင်နှင့်ငြိသည့်အလား အရှိန်ဖြင့် သွားနေရာမှ တုန်ကန် တုန်ကန် ဖြစ်လာလေသည်။

သို့ကြောင့် ဆလင်က စက်လှေအရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့’

‘မသိဘူး ဆလင်ကြီး၊ သောင်ငြိတာလား မသိဘူး’

‘ရေကြောင်းက မှန်နေသားပဲ၊ စက်လှေအပေါ်မှာ ဝန်များ လို့ များဝမ်းဗိုက်မလွတ်ချင်တာလား မသိဘူး’

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပင် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော စက်လှေမှာ ရေအောက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုက ဆွဲထားလိုက်သကဲ့သို့ တုန်ကန် ထိုးရပ်သွားလေတော့သည်။

‘ရေအောက်က တစ်ခုခုနဲ့ ငြိသွားတယ် ထင်တယ်၊ ရေစူးအနက် ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ သိရအောင် ထိုးဝါးနဲ့ ထောက်ကြည့်စမ်းဟေ့’

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ၁၂တောင်ခန့် အရှည်ရှိသော ထိုးဝါးဖြင့် ရေအောက်သို့ ထောက်ကြည့်လေရာ ထိုးဝါးဆုံးသွားသော်လည်း အောက်မြေပြင်သို့ မရောက်သေးပေ။

‘ရေစူးက အနက်ကြီး ကျန်သေးတယ် ဆလင်ကြီး၊ ၁၂တောင် ထိုးဝါးဆုံးသွားတာတောင် မြေကို မထောက်မိသေးဘူး’

‘ဟေ...’

ဆလင်ကြီး အံ့ဩသွားသည်။ ။

သည် ရေစူးအတိုင်း ဆိုပါက သူ့စက်လှေမှာ ရေပေါ်၌ ဖိတောင်ခန့် လွတ်နေသေးရာ အဘယ်ကြောင့် စက်လှေရပ်တန့်သွားရတာလဲ...

ထို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လီဗာကို မြှင့်တင် ပေးလိုက်ရာ စက်သံက တဝေါဝေါနှင့် ဆူညံစွာ ထွက်လာသလို ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးငွေ့များကလည်း အလိပ်လိုက် ထွက် လာလေတော့ သည်။ ။

ပန်ကာဒလက်လည်နှုန်းကြောင့် စက်လှေနောက်ပိုင်းမှ ရေလုံးကြီး များ ပွက်ပွက်ထနေသော်လည်း စက်လှေကတော့ ရှေ့သို့ တစ်လက်မမှ ဆက်မသွားတော့ပေ...။

ဆလင်ကြီးက ထိုအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး များ စွာ စိတ်ပူသွားလေ သည်။ ။

တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းရှိသည့်အထင်နှင့် ပါးစပ်မှာ လည်း တတွတ်တွတ် တောင်းပန်တိုးလျှိုး နေလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်း လာ လေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ငွေစင်ရော် စက်လှေပေါ်သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော အန္တရာယ်များ ရောက် လာလေတော့သည်။ ။

စက်လှေပေါ်မှာ ပါလာသော စက်လှေသမားတို့ ၏ ကံကြမ္မာကား မ ကြာမီ အမှောင်ထုက ဖုံးသွားလေတော့သည်။ ။
